

CINDA
WILLIAMS CHIMA

SÍLA BOUŘE
SEDMIŘÍŠÍ V TROSKÁCH

SÍLA BOUŘE

CINDA
WILLIAMS
CHIMA

SÍLA BOUŘE
SEDMIŘÍŠÍ V TROSKÁCH

#B&KLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

HarperCollins Children's Books
a division of HarperCollins Publishers
195 Broadway
New York, N. Y. 10007
www.harpercollins.com

Endpaper map illustration © 2009 by Disney Enterprises, Inc.,
From THE SEVEN REALMS SERIES by Cinda Williams Chima.

Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books.

All rights reserved.

Additional map illustration by Laszlo Kubinyi

Copyright © 2018 by Cinda Williams Chima

Translation © 2019 Zuzana Halamíčková
Czech edition © 2020 Nakladatelství Slovart, spol. s r. o.

All rights reserved

Cinda Williams Chima

Síla bouře

Z anglického originálu Stormcaster

(HarperCollins, New York, 2018)

přeložila Zuzana Halamíčková

Grafická úprava a návrh přebalu Erin Fitzsimmonsová

Přebal Alessandro Taini

Redakce Petr Hejný

Editor Jan Pavel

Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o.,

v edici #BOOKLAB v roce 2020

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

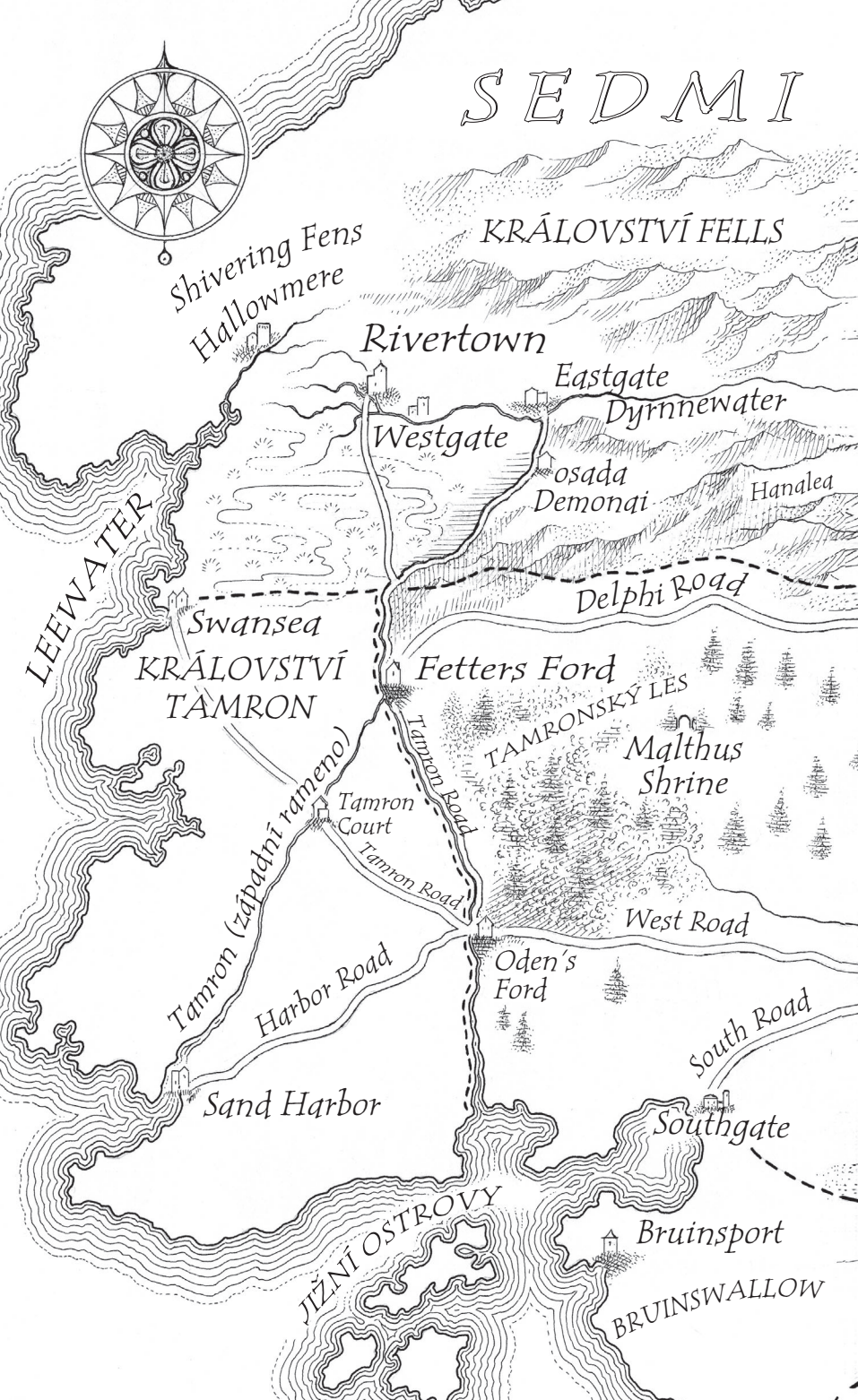
ISBN 978-80-7529-866-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Věnováno Jess. Děkuji, že ses zapojila
do naší rodiny – ruku v ruce a s očima
otevřenýma dokořán. Máme tě rádi.*

SEDMI

Shivering Fens
Hallowmere

KRÁLOVSTVÍ FELS

Rivertown

Eastgate

Dyrnnewater

Westgate

Osada
Demonai

Hanalea

LEE-WATER

Swansea

KRÁLOVSTVÍ
TAMRON

Fetters Ford

Delphi Road

TAMRONSKÝ LES

Malthus
Shrine

Tamron
Court

West Road

Tamron (západní rameno)

Harbor Road

Oden's
Ford

South Road

Sand Harbor

Southgate

JÍŽNÍ OSTROVY

Bruinsport

BRUINSWALLOW

ŘÍŠĚ

Grey Lady

Fellsmarch

VALE

Invaders Bay

LEDOVÉ MOŘE

Wizard Head

Chalk Cliffs

Firehole

Fortress Rock
náhorní plošina
Alyssa

Wolf's Head

Way Camp

Hunters Camp

Queen Court

Rajda

Spiritgate

Delphi

KRÁLOVSTVÍ ARDEN

Temple Church

White Oaks

Middle Sea

Pohoří Heartfang

Bittersweet Keep

OCEÁN INDIO

North Road

Ardenscourt

East Road

Baston Bay

Ardenswater

Heartfang

Bright Stone Keep

Bitter Springs

Watergate

mys Gryphon

Wastes

WE'ENHAVEN

Hidden Bay

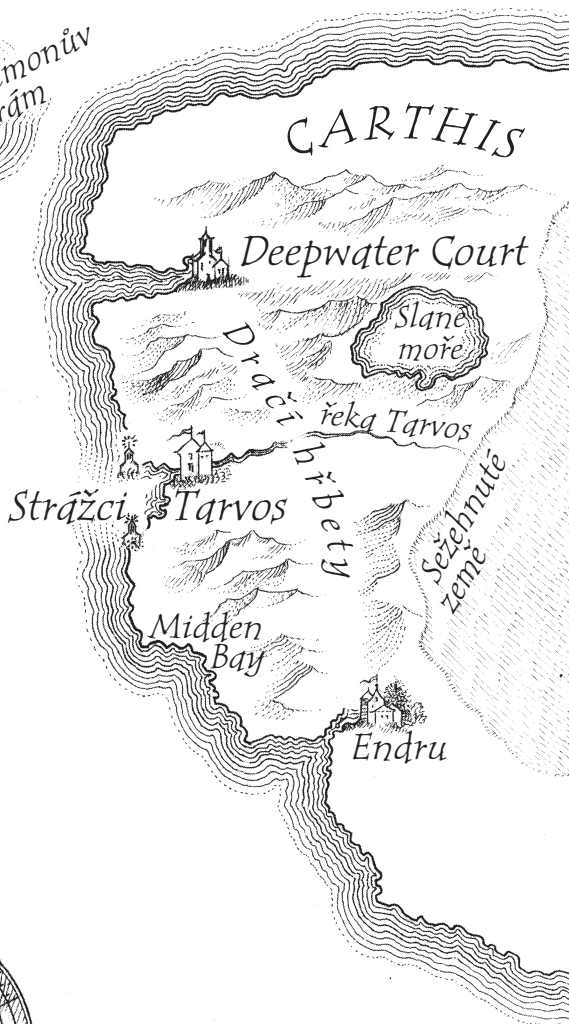
Claw

Severní ostrovy

Démonův
šrám

Oceán
Indio

CARTHIS

Deepwater Court

Slane
moře

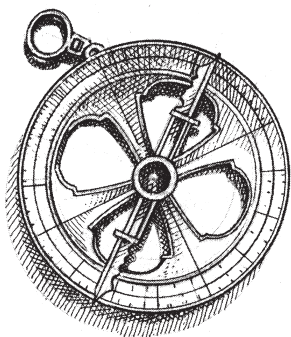
Dračí řeka
Tarvos

Strážci
Tarvos

Midden
Bay

Endru

Sěžehnuté
země

SETKÁNÍ NA MOŘI

Evan z Tarvosu se opíral o zábradlí na zádi a upíral oči na loď, která je skoro celý den pronásledovala. Štíhlý trojstěžník se držel na obzoru, víc se nepřibližoval, nicméně stále se jim nedařilo ho setřást. Zvláštní. S většinou lodí se to mělo tak, že jakmile jejich posádka zahlédla vlajku pána bouří, kapitána Lathama Strangwarda, honem se jim klidili z cesty.

Povídalo se, že Strangwardové jsou bouřestrůjci – povětrnostní mágové, ačkoliv Evan nikdy neviděl, že by jejich kapitán vyčaroval byť jen přeháňku. Lidi toho napovídají. Možná je to celé jen výmysl. Anebo Strangward s věkem ztrácí své čarovné schopnosti.

Evan by asi měl být rád, že se ocitl zrovna v posádce piráta, jehož pověst zahání potíže předem. Jenomže potíže mu připadaly jako dobrý způsob, jak si vydobýt jméno, jelikož vlastní nikdy neměl. *Duše oblaků* už přetékala kradeným zbožím, ale Evan si ještě pořád brousil zuby na pořádnou bitvu.

Členem posádky byl už tři roky, od deseti let – aspoň tak svůj tehdejší věk odhadoval. A letos poprvé dostal podíl z kořisti. Kapitán Strangward s pobaveným úsměvem sledoval, jak se probírá dlouhými šňůrami perel ze Sand Harbor a zlatými cetkami z Tamronu, natáčí je, aby se v nich odráželo světlo, navléká si na hubené prsty prsteny a na zápěstí zlaté náramky. Evan dával přednost šperkům a mincím – majetku, který se dal snadno přenášet. Stříbrné poháry a svícny by mu k ničemu nebyly.

Když si vybral svůj díl, zastrčil si cennosti pod hrubě tkanou košili a nacpal si je do kapes u kalhot. Snažil se nepřemýšlet o tom, kolik by si za to mohl koupit knih.

Nemůžeš to všechno utratit, peskoval se v duchu. Musíš spořit, aby sis jednou mohl koupit vlastní loď. Jen tak to někam dotáhneš. Lodě představovaly klíč k budoucnosti, kdy si bude moct koupit tolik knih, kolik jen bude chtít.

„Nechceš si svůj podíl raději schovat u mě?“ zamračil se kapitán, jako by se mu nechtělo ty cennosti pouštět z rukou. „Fůra chlapů z posádky by tě o to moc ráda obehrala v kartách nebo vrhcábech, ještě než dojedeme do přístavu. Nebo tě rovnou praští do hlavy a vezmou si to sami.“

Evan si přitiskl ruku na košili, aby své bohatství ochránil. „Tully vždycky říká, že správný kapitán nosí svůj majetek pořád u sebe, takže když mu ho někdo chce sebrat, musí si ho napřed vybojovat.“

„Tully si nikdy nenechá ujít příležitost ke rvačce,“ poznamenal Strangward. „A když někdo boj aktivně vyhledává, většinou ho taky najde.“

Strangward byl spíš mírumilovné povahy. Na piráta.

„Eve, budíček.“

Evan se rázem probral ze svých fantazií, otočil se a Brody Baines mu vtiskl do ruky dalekohled. „Kapitán ti vzkazuje, že máš znova vylízt nahoru a ještě jednou se mrknout na tu loď, co nás furt pronásleduje.“

„Zatím si drží odstup,“ namítl Evan a protočil panenky. „A kromě toho už jsme skoro doma,“ ukázal bradou k pobřeží. Na obzoru už se objevovaly vysoké útesy Tarvosu.

Brody byl o dva roky starší než Evan a aspoň o hlavu vyšší. Měl široká ramena, svalnaté paže a rostoucí sbírku tetování. Evan mu záviděl ta ramena, svaly i zářivou pleť barvy měďáku, který už prošel mnoha rukama. Ve srovnání s ním si připadal bledý jako smrt.

Závist vlastně možná nebylo to správné slovo. Brody v Evanovi stále častěji vzbuzoval pocity, jakým se za dlouhých dní strávených na malé lodi na širém moři těžko odolává. Kapitán Strangward románky na palubě neschvaloval, protože z nich koukaly jenom potíže. To sice neznamenalo, že k nim nedocházelo, ale pokud se o tom kapitán dozvěděl, méně hodnotnou polovinu páru vysadil na břeh. V tomto případě by to nepochybně byl Evan, hubený sirotek, nalezenec z přístavu.

A navíc úplně zbytečně, jelikož Brody mu dal jasně najevo, že jeho city neopětuje. *Neopětuje*. Evan to slovo vyčetl z jedné knížky a teď se ho pokoušel vpravit do každé konverzace. Spolu se slovem sklony.

„Eve!“ štouchl do něho Brody. „Nejsi přece placenej za snění. Kapitán si myslí, že podle takeláže by to mohla bejt *Siréna*. Anebo si námořnictvo z vlašín našlo lepšího lodního stavitele.“

„*Siréna*?“ Evanovi se zrychlil tep. O legendární vlajkové lodi císařovny ostrovů toho hodně slyšel. Byla vděčným tématem historek podél celého Pustého pobřeží, třebaže ji už celé roky nikdo neviděl. Jenomže... „Co by císařovna dělala takhle daleko na jihu?“

„To by právě kapitán rád věděl,“ mrkl na něj Brody. Dobře věděl, jak Evan hoří touhou po nějaké bitvě. „Tak šup nahoru.“

Kapitán Strangward měl s Ionou, císařovnou z rodu Nazarijců, která vládla ostrovům, uzavřenou dohodu.

Císařovna vyplouvala ze Severních ostrovů a přepadala vlašinské lodě od Middlesea na sever, zatímco pán bouří vyplouval z Tarvosu a plenil od Baston Bay na jih. Deep-water Court byl svobodný přístav otevřený všem.

Dohody mezi piráty nikdy nemívaly dlouhého trvání a po pravdě řečeno, Strangward tu jejich taky nebral až tak doslova. Zejména když po Ioně poslední dobou nebylo podél Pustého pobřeží ani vidu, ani slechu.

Evan si zastrčil dalekohled za pas, přešel k zadnímu stěžni a začal šplhat vzhůru. Bosé nohy si automaticky nacházely provazové příčky, jako už stokrát předtím. Na zadní palubě pod sebou spatřil kapitána Strangwarda. Zrovna se o něčem radil s kormidelníkem Abhayim.

Evan minul brámovou plachtu, vyšplhal se až ke královské, sedl si obkročmo na ráhno, přiložil si dalekohled k oku a zahleděl se za zád.

Ta druhá loď byla krasavice. Linie měla čisté a elegantní, zrovna jako jejich *Duše oblaků*. Pozoroval, jak se posádka míhá po palubě, potýká se s lany a rozvinuje další plachty. Hlavní plachty se zatřepaly, ale pak nabraly vítr a loď vyrazila vpřed. Vlnami projížděla hladce jako meč hedvábím. Vážně by to mohla být *Siréna*, pomyslel si Evan. Po Indiu se neplavilo mnoho lodí, které by se s nimi mohly co do rychlosti měřit. Pokud nezmění kurs, zanedlouho je dožene.

„Pořád žádná vlajka, kapitáne,“ zavolal dolů. „Ale ať už je to, kdo chce, brzy se to dozvíme. Zrychluje.“

Strangward si dal ruce v bok a zamračil se. Nebyl zrovna nejvhodnější den na střet s protivníkem. U Baston Bay si posvětili na vypasený obchodní škuner. Když se k tomu přičetla další kořist z vlašín, měla teď *Duše oblaků* velký ponor – tak velký, že když bylo moře rozbouřené, voda se jím málem přelévala přes palubu. Příliš prudký obrat by je mohl potopit.

A posádky taky neměli nazbyt. Hašteřivý palubní důstojník Tully Samara si vybral pár nejlepších mužů z jejich

posádky, že vezmou svou kořist a vydají se kolem mysu Claw do Hidden Bay. Tam prý najde nějakého ochotného kupce, který nebude klást žádné otázky, a o utržené peníze se rozdělí. Evan si přejel prstem po cennostech, které mu visely kolem krku, a litoval, že nemá dost peněz na to, aby se mohl taky zúčastnit.

Jednoho dne budu mít svou vlastní loď, umínil si, a tam budu rozkazovat já. Zůstal na svém bidýlku vysoko nad palubou, kde mu vlasy vlály ve větru, sledoval, jak se ta loď přibližuje, a přemýšlel, jaké rozkazy by asi vydal.

„Změnit kurz!“ zavolal kapitán na Abhayiho. Pak vzhlédl a rozhlížel se, dokud nenašel Evana, jak pořád sedí v lanoví. „Synku, mazej dolů a pomoz Samuelovi připravit čtyřadvacetiliberky, ať je můžem patřičně uvítat, pokud by na nás ti blázni snad zaútočili.“

Strangward ho vždycky oslovoval „synku“ a Evanovi to začínalo lézt na nervy. Nejsem malej, ohradil se v duchu. Už jsem skoro dospělej.

Dělovou palubu navíc neměl zrovna v lásce. Raději se pohyboval nahoře na hlavní palubě. Jenomže třebaže byl mrštný a hbitý a zdatně se oháněl zahnutou carthiskou šavlí, Strangward mu nikdy nechtěl dovolit, aby se připojil k pirátům, kteří se vrhali za svými hákovými kotvami na nepřátelskou palubu, a pokud se posádka vzpírala novému vedení, bojovali muž proti muži.

„Kdyby přišla vichřice, odfouklo by tě to,“ říkával vždycky kapitán. „Počkej, až ti narostou svaly.“

Evan byl šlachovitý a silný ze všeho toho šplhání v lanoví, kasání plachet, tahání za lana a drhnutí všeho, co na lodi vypadalo, že by to potřebovalo vydržnout. Jenomže ještě pořád rostl a postavou byl střízlík. Vzhledem k těm hladovým letům, která strávil na ulici v Endru, si dělal obavy, že mu pořádné svaly nikdy nenarostou. Proč nemůže aspoň zůstat na palubě s Brodym a ostatními a okusit boj zblízka? Jak se má zlepšit, když nemůže trénovat?

Když už se nemohl zapojit do boje muže proti muži, jako druhou možnost volil roli hlídky při stíhání nepřátelské lodi – volat na kormidelníka z pozorovatelný vysoko v lanoví. To s sebou vždycky neslo skvělý výhled na veškeré dění, třebaže tam představoval snadný cíl.

Jistě, nosit střelný prach je pořád lepší než vytírat palubu, zašívát plachty nebo cítit kovové části lodi. Jenomže dole v podpalubí bylo vedro, těžký vzduch a nezbývalo než slepě plnit rozkazy a přitom ani netušit, co se vlastně děje nahoře. Když měl službu u děl, pokaždé mu pak z toho ještě několik dní pískalo v uších. A navíc tam pořád hrozilo, že se dělo roztrhne a z Evana zbude na stěně jen krvavý flek smíšený se střelným prachem.

Jenomže rozkaz je rozkaz. Slezl po šlapnicích mezi úpony a poslední tři metry seskočil. Pak se sklouzl dolů do podpalubí k dělům. Vrchní dělostřelec Samuel a jeho parta už se činili a připravovali děla. Evan se k nim připojil a nanosil ke všem dělům koudel a pytle se střelným prachem. Byl v tom už tak zběhlý, že by to dokázal i ve spánku. Napřed střelný prach, potom ucpávka a nakonec koule. A potom dolů do skladu a zase zpátky, třebaže stehna proti té tíze prachu a střeliva protestovala.

Čtyřiadvacetiliberek měli celkem osm. Dělostřelci si je mohli všechny připravit, ale jakmile zapálí doutnák, bude chvíli trvat, než děla zase nabijí, zejména když budou po výstřelu ještě žhavá. A když už byla řeč o žáru, vzadu na krku ho něco páliło, jako by mu tam zapadl kousek doutnaku. Strčil si ruku pod límec, aby ho nahmatal. Jakmile se dotkl kovu, honem ucukl, zaklel a strčil si prsty do pusy. Není divu, že cítí pálení. Medailónek, který měl na zátylku, byl úplně rozžhavený. Znovu přes něj opatrně přejel prsty.

Kapitán Strangward mu říkal „čarovný znamení“ a Evan kvůli němu málem přišel o práci. „Vemu tě,“ oznámil mu pirát, když ho sebral v Endru na ulici, „ale tu věc vzadu na krku nesmíš nikomu ukazovat. Námořníci jsou

pověřivý a já nechci, aby je rozrušovalo něco takového. Ještě by tě někdo moh shodit do vody nebo se ti to pokoušet vyříznout.“

Evan neprotestoval. Věděl, jaké má štěstí, že si ho vybral kapitán takového jména, a držet na oplátku znamení v tajnosti pro něj byla maličkost.

Povídalo se, že čarovná znamení jsou důkazem urozené krve a magických schopností. Nic takového na sobě Evan zatím nepozoroval. A teď se bál, že by z něj mohly začít lítat jiskry a zapálit střelný prach.

„Jdu na chvílku nahoru,“ oznámil Samuelovi a vystřelil po žebříku, dřív než mu to stačí zakázat.

Duše oblaků se stočila po větru a posádka zarefovala plachty, aby udrželi pozici. Kapitán Strangward stál na zadní palubě a dalekohledem pozoroval soupeře. Loď se už přiblížila na doslech. Evan teď už i bez dalekohledu rozeznával jejich galionovou figuru – nahou ženu s dlouhými prsty spojenými plovacími blánami vynořující se ze skály. A nápis: *Siréna*.

Evan chtěl honem zmizet, než si ho někdo všimne, a málem přitom vrazil do Brodyho.

„Nemáš být náhodou dole?“ obořil se na něj Brody, popadl ho za rameno a otočil ho zpátky ke schodům.

„Lathame Strangward!“ ozval se něčí hlas, jasný a ledový jako voda stékající po úbočí Dračích hřbetů, když na jaře taje snůh. „Vážně po mně chceš střílet?“

Evan a Brody se otočili oba současně, jako by k sobě byli připoutaní.

Na přídi *Sirény* stála nějaká žena nebo možná dívka, jako druhá galionová figura. Na sobě měla volné kalhoty, bílou lněnou košili a kolem pasu překrásný zlacený pás. Zářila jasným modrobílým světlem, tak oslnivým, až z toho Evana bolely oči. Ale stejně z ní nemohl spustit zrak.

„Je krásná,“ špitl Brody toužebně a díval se na mladou kapitánku způsobem, jakým na Evana nikdy nepohlédl.

Vlasy měla stříbrné – ale ne ten nevýrazný odstín, který přichází s věkem. Její vlasy zářily jako čajový servis bohatého obchodníka. Zmítaly se jí kolem hlavy jako svatozář z klubka hadů. Dva prameny měla zapletené a ozdobené korálky. Byly jasně barevné – jeden červený a druhý modrý. Oči měla bledě nachové jako dva ametysty.

Nemohla být o moc starší než Evan, a už měla vlastní loď. Podle té záře to byla černokněžnice. Povíдалo se, že na severu na nějakého černokněžníka narazíte na každém kroku, ale takhle daleko na jihu se vyskytovali jen zřídka. Její posádka zářila taky, ale jiným odstínem, modrofialovým jako modřina. Shromáždili se na palubě se zbraněmi v ruce, jako by se chystali k boji. Automaticky je začal počítat. Bylo jich dvakrát víc.

Loď plná černokněžníků – to není dobré znamení.

Kapitán Strangward si to očividně myslel taky. Obvykle se tvářil neohroženě, ale teď vypadal, jako by otevřel padací dvířka a zjistil, že pod nimi čeká smrt. Místo odpovědi se otočil a rozhlížel se po palubě, jako by někoho hledal. Evan se schoval za stěžněm, aby si ho nevšiml a neposlal ho zase dolů. Konečně se Strangward otočil čelem k dívce.

„Celly!“ zavolal. „No to mě teda podrž – vážně jsi to ty? Vždyť už je to – kolik že? Pět let?“

„Pět hodně dlouhých let,“ potvrdila a dala si ruce v bok. „Vsadila bych se, že mi utíkaly pomaleji než tobě.“

„Počkej, upravím kurz, ať si můžeme promluvit,“ řekl Strangward a Evanovi bylo jasné, že se snaží získat čas. „Abhayi, stoupnu si na chvíli ke kormidlu. Mezitím připrav posádku.“

Strangward se ujal kormidlování a Abhayi přecházel po palubě a vrtěl hlavou. Promluvil si s několika členy posádky a pak slezl po žebříku dolů k dělostřelcům.

Brody ještě pořád zíral na druhou loď. Vypadal už trošku obezřetnější a méně okouzlený. Ale jenom trošičku.

„Kdo je to?“ zeptal se ho šeptem Evan.

„Celestine Nazarijská. Prvorozená dcera císařovny Iony.“

„Nevěděl jsem, že má dceru.“

Brody si odfrkl. „Proč bys to taky měl vědět?“

Na tom něco bylo.

„Celly už se málem stala nejmocnějším čaromocným pirátem na Pustém pobřeží, ale před pěti lety, to jí bylo třináct, najednou zmizela.“

Takže když zmizela, bylo jí tolik, jako mně teď, pomyslel si Evan a v duchu si to sečetl. „Takže teď je jí osmnáct?“

Brody pokrčil rameny. „Očividně.“

„Tak to je na tebe moc stará,“ mrkl na něj Evan.

„Možná jo,“ připustil Brody, narovnal ramena a vytáhl se do výšky, ale moc sebevědomě pořád nevypadal. „A možná taky ne.“

Evan chápal, proč Brodyho ta dívka tak fascinuje. Jeho přitahovala taky, i když z jiného důvodu. Připadalo mu, že když se na ni podívá, jako by svým způsobem viděl svůj vlastní odraz.

Obě lodi teď manévrovaly v bezpečné vzdálenosti od sebe tak, aby si spolu kapitáni mohli popovídat. Čím víc se *Siréna* přibližovala, tím víc Evana pálilo za krkem. Zvědavost ho však držela na horní palubě.

„Podívej na ty stříbrné vlasy,“ zachvěl se Brody. „Musí to být krvekněžnice, stejně jako Iona.“

„Krvinekněžnice?“ Evan na něj vytřeštil oči. „Co tím myslíš?“

„Nutí lidi, aby pili jejich krev, a stali se tak jejich otroky.“

„Tak to bych ji rozhodně nepil,“ soudil Evan.

„Ale pil. Ona už by tě k tomu donutila. Vidíš ty barevné pramínky, co má ve vlasech?“ ukazoval Brody. „Ty jsou kouzelný. Všichni nazarijští čarodějové takový pramínky mají. Každý představuje jeden druh magie. Čím víc jich je, tím líp. Nazarijci jich kdysi ve vlasech mívali na stovku.“

Evan si prohrábl vlasy a nahmatal hladké, kovově lesklé prameny. Stříbrný a modrý. V jeho plavých, málem bílých

vlasech skoro nebyly vidět. I když se snažil se rozcuchat tak, aby se vlasy rovnoměrně promíchaly, pramínky se po každé nějak osvobodily.

Takže mám víc čarovných znamení než jen jedno, uvědomil si a vyprsil se. V pohádkách by to znamenalo, že je předurčen k velkým věcem.

„A kapitán Strangward ji zná?“ vyptával se.

„Je to jeho neteř, teda svým způsobem,“ vysvětloval Brody a užival si, že ví víc než Evan. „Císařovna Iona střídá manžely jako ponožky. Mezi posledníma pěti byl i Harol Strangward – jedinej, kterej se udržel. Harol a Iona se dohodli, že si Pustý pobřeží rozdělí. No a teď je Harol po smrti a náš kapitán to po něm převzal.“

„A co všichni ti purpuroví lidi?“ ukázal Evan na posádku na palubě *Sirény*. „To jsou taky čarodějové?“

Brody na něj vytřeštil oči, jako by blouznil z úpalu. „Jací purpuroví lidi?“

„Ti, co...“

„Pšššt,“ utnul ho Brody. „Chci slyšet, co si povídají.“

„A teď už je z tebe dospělá ženská,“ říkal zrovna kapitán. „Kdybych věděl, že jsi to ty, dal bych narazit sud svého nejlepšího vína a patřičně tě uctil.“ Jeho strnulý postoj a napětí ve tváři i v ramenou však vypovídaly úplně o něčem jiném.

Celly se nenechala obalamutit. „Kdybys věděl, že jsem to já, našel by sis nějakou díru, ve které by ses mohl schovat.“

Strangward se rozhodl na to nereagovat. Místo toho si zastínil oči a rozhlížel se po palubě *Sirény*. „Iona tam s tebou není?“

„Matka je mrtvá.“

Tahle zpráva kapitánem zjevně otrásla. Znovu se letmo ohlédl přes rameno a rozhlédl se po palubě. Pak se otočil zpátky k Celly a řekl: „To mě mrzí. Kdy zemřela?“

„Před rokem.“

Strangward pod opálením zbledl. „Škoda že jsem to nevěděl. Rád bych se s ní naposledy rozloučil a...“

„Informovat tě o tom bylo to poslední, na co jsem měla pomyslení,“ odsekla Celestine. „I když je mi jasné, že varování bys uvítal. Po matčině smrti jsem našla sílu utéct z toho vězení, které jsi pro nás postavil, jenomže jsem zjistila, že ten tvůj zatracený bouřemocný bratr obklopil Sestry bouřkovou hradbou.“

Evanovi došlo, že mluví o Plačících sestřích, třech malých ostrůvcích v řetězci Severních ostrovů, z nichž celoročně tryskala pára vroucí voda a plameny. Ještě nikdy tam nebyl – teď tam nejezdil nikdo. Byly neustále zahalené v mracích a doráželo na ně vlnobití a poryvy větru.

„Celly, nemůžeš přece předpokládat, že...“

„Můžu předpokládat, co budu chtít! Jsem přece císařovna. Matka byla moc slabá, než aby dokázala vládnout celému pobřeží, ale já jsem na to silná dost. Harol ukradl, co mělo patřit mně, a svými čáry mě i s matkou uvěznil na Sestrách.“

„Tvoje matka nebyla...“ Kapitán Strangward zřejmě usoudil, že větu raději nechá nedokončenou. „Vždyť to přece bylo úplně jinak.“

„Máma mě měla ráda!“ zaječela Celestine a otírala si oči předloktím, ani si nesundala rukavičky. „Jenomže po Jakově smrti se ten tvůj prokletý bratr obrátil proti mně.“

„Tvoje matka tě měla ráda,“ uznal Strangward. „To nepopírám.“

Tou dobou už byli Evan a Brody celí nesví, třebaže se jim přímo před očima odehrávalo takové drama. Konec konců ho mohli sledovat až od prostředka, neznali žádnou z postav a téma se jich podle všeho vůbec netýkalo.

„Pět let sis šmejdil po celém Indiu, jak se ti zachtělo,“ obořila se na Strangwarda Celestine, „prohlásil ses pánem celého oceánu a na mé náklady sis budoval svou říši. Odteď ale bude všechno jinak.“